

השולח פרק רביעי גיטין

מסורת הש"ס

בזמן שהיוכל נוהג כל מכירת קרקע לפירות שהרי חוזר הגוף ציוכל:
אדעתא דפירא נחית ולא אדעתא למקנייה לאדעתא אפילו שעה
אחת: הוונה שני אילנות בצוק שדהו של חצירו דק"ל צבצב צמח
(דף פה) ללא קנה קרקע הלכך אינו קורא ללא מצי למימר פרי האדמה
אשר נתת לי: **הא שלשה** דקיימא לן
דקנה קרקע תחתיהן וביניהן) ממלא
אורה וסלו: **מצא וקורא** ואע"ג
דהדרא ציוכל: **מחולקם** דריש לקיש
ורבי יוחנן: **ציוכל שני** שמונו ישראל
שכבר הורגלו להחזיר קרקעות בזה"ש
קאמר ריש לקיש מצא ואינו קורא
דסמכא דעמיה דמוכר דודאי הדרא
ליה זה צטום שיחזורנה: **נציוכל**
רשאון כל הני ממתינת ציוכל
רשאון: **כפאלי** הני פירות אי

קנין הגוף דמי אי לא: **שדה אחוזה**.
אם הקדישה ולא גאלה קודם היוכל
ומכרה גיזרזר לאחר אינה נגאלת עוד
וכשהיא יוצאה ציובל מיד הלווקחה מן
הגוצר מתחלקת לכהנים שנה' (ויקרא
ט) ואם לא יגאל את השדה וגו'
ויהיה השדה לגופו וגו'. וזהו מקנה
כשהקדישה ולא גאלה ומכרה הגוצר
כשהיא יוצאה ציובל חוזרת לבעלים
ראשונים שמכרוהו למקדיש שנהאמר'
בשנת היוכל ישוב השדה לשאר קנהו
מאתו וגו': מגין ללוקח שדה מאציו
הקדישה. בחי אציו בעודה ציד
שדה מקנה: ואחר כך מה אציו.
ועשית לו אחוזה: מגין שפה לפניו
כשדה אחוזה. אם לא גאלה ומכרה
הגוצר שיוצאה לכהנים ציובל: אשר
לא משדה אחוזתו. קרא יתירא הוא:
שדה שאינה ראוי. בשעה שהקדישה
להיות לו שדה אחוזה לעולם: יצא וז
כו'. וכל שכן מה אציו ואחר כך
הקדישה לדשעת הקדש כבר היתה
אחזה: ר' מאיר אומר. זו אינה
שדה אחוזה וחוזרת לו מחמת אציו
שמכרה לו וקרא כי אחא למת אציו
ואחר כך הקדישה אחא: הכי גרסינן
ואילו לר' יהודה ור' שמעון מה אציו
ואח"כ הקדישה לא לריך קרא מאי
לאו כהא קמיפלגי כו'. ולא גרסינן
הכא אלא לאו דלמי צמר פדיון ובמס'
ערכין (דף ד: גרסינן לה: לא לריכא
קרא. דאי לריכא קרא הקדישה
ואח"כ מה אציו מנא להו: קנין
פירות. שהיתה קניה לו מאציו בשעה
שמת אציו וקנין פירות הוא שהרי
היוכל נוהג: קנין הגוף דמי. וכי
מיית אציו לא ירית מדי ולא דמי ליה
אחזה הלכך אי לאו דרביה קרא לא
הוה אמינא דמיהו כשדה אחוזה
ואלטריך קרא למת אציו ואחר כך
הקדישה: לאו קנין בגוף דמי. וכי
מית אציו ירית גופא הלכך מה אציו
ואחר כך כו': קנין הגוף דמי.
ומודו דמת אציו ואחר כך הקדישה
לריכא קרא: והכא קרא אשכחו
ודרוש. לרבווי מינה אף הקדישה
ואחר כך מה אציו דאם כן דלא מרבי
אלא מה אציו ואחר כך הקדישה:
לכבז קרא אשר לא אחוזתו. ולא
לכבז משדה: לקחוס הן. דאין ברירה
והוי כמו שהחליפו חלקיהן: ומחוי
וכיון דאמר כולם מתחלקת הוי
פירות דהיינו כל לקיחה בשעתה
משפלה בימי יהושע דהיינו חד בר

הוא דקדק ירי' על גמולו ושדה אחוזה היא, מכלן קנה לו אלמנטריקן קרינו דשה אחסר
 ודשה אחוזה היא, וכל אחי קרע להקדשם ואח"כ מצינו, דלמא' דשבעת קדשם הוא דשה מקדש
 שדה אחוזה היא (טו). בעלמא דר' קצין הגורף דמיו, ולמא ואזי ואח"כ הקדשם ינו אנמיקן
 וירוש'. והקדשם ואח"כ מ' דבזי מצינו אחסר, ולמא דלמא דר' קרן מ' קרן מ' ואח"כ
 אשר אל אחורו. ומתברר כל ד' מצינו חסר יתמו ו' אחסר כרן אחסר, משדה ומנ' אל
 שדה ואח"כ מ' אזי, יצתה ו', שנבעת קדשם היהא ליתוס דשה אחסר (ש"ק פ"ד, א'
 וסביר דהר"ב שאל תהניע כלל אחז וירוש' אל קדשם דהיהא, מלך אחז אמריקן חסר, אלא

רביעי גיטין מח.

לא רב"ע קנין פירות בקנין הגוף דמי. דיחויא בעלמא הוא דרבי יהודה אית ליה בהסובל (ב"מ דף ג.) גבי דין יוס או יומים ללא קנין הגוף דמי^א: **לא** דאמר ר' יוחנן קנין פירות ב'. הקשה רבינו תם ואנו איך מלאנו ידינו ורגליו דקיימא לן כריש לקיש ללא קנין הגוף דמי כדאמרין בריש השולח (יבמות דף ט:.) וקיימא לן נמי בדלאורייתא אין צריכה בדסוף מסכת ביצה (דף נח.) פסקין כרבי אושעיא^ב ורבי נחמן דקיימא לן (בבבא בתרא יג.) רבנן דרבי חייא בר אבא דרבי אבהו

וְיִתְמַר בַּהֲחִיָּא בַּהֲחִיָּא
 קָא נַחִית אֲדַעְתָּא
 בְּהֵךְ דְּאֲדַעְתָּא דְּגוּפִיה
 ה' לר' יוחנן ואי איתמר
 דִּיחֵגְנָא אַבְל בְּהֵךְ אִימָא
 צְרִיכָא ת"ש ⁶הַקּוּנָה
 אִימָא הֵכָא בְּמָאִי עֲסָקִין
 ת"ש ⁷הַקּוּנָה שְׁנִי
 אִל חֲבִירוּ מְבִיא וְאִינוּ
 וְקוּרָא ה"נ בִּזְמַן שְׁאִין
 מֵרַב רַב חֲסֵדָא הַמְּחַלְקֵת
 אֲשׁוּן דְּבָרִי הֵכָל מְבִיא
 דְּעֵתִיּוּהָ ⁸ל"ק הָא
 אִל שְׁנִי לִימָא כְּתַנְאִי
 בְּבִיּוּ וְהַקְדִּישָׁה וְאֵח"כ
 לַפְּנִי כְּשֶׁדָּה אַחֲוָה
 נִתְּנוּ אֲשֶׁר לֹא מִשְׁדָּה
 רְאוּיָה לְהִיּוֹת שְׂדָה
 הַלְהִיּוֹת שְׂדָה אַחֲוָה
 מ' אֹמֵר מִנִּין לְלוּקָח
 וְאֵח"כ הַקְדִּישָׁה מִנִּין
 וְהָא ת"ל אִם אֵת שְׂדָה
 אַחֲוָתוֹ שְׂדָה שְׁאִינָה
 הִיא שְׂדָה אַחֲוָה וְאִילוּ

אביו ואח"כ הקדישה
 וזו בהא קמיפלגי דר"מ
 גיגוף דמי ובהא במיתת
 מידי והלכך מת אביו
 קרא רבי יהודה ור"ש
 בקנין הגוף דמי ובהא
 ווא דקא ירית והלכך
 היה לא צריכא קרא וכי
 ואח"כ מת אביו הוא
 בר יצחק לעולם
 ר' ר' יהודה ור"ש קנין
 הכא רבי יהודה ור"ש
 תוב רחמנא אם את
 אחותו מאי משדה
 ראויה להיות שדה
 להיות שדה אחוזה
 יוחנן קנין פירות בקנין
 ורגליו בבית המדרש
 אחין שחלקו לקוחות
 ביובל ואי ס"ד לאו
 ככחת דמיית ביכורים
 יהושע בן נון אמר
 סייעי ליה לר"ל קרא
 במספר
 לא קרינו זה שדה מקנה אלא שדה אחוזה: הדרן עלך השולח

מציא וקורא: לא משכח. מציא וקורא אלא צירופה של נחלקה
הדורות למפרע עד יהושע שני בנים לאיש אחד שיחלקו ירושה:
במספר

ואפי' תני וחזור כלומר תחלה היתה של ישראל ומכרה לעובד כוכבים ועוד חוזר ישראל ורק לכנעני באי' להפקיעו מעשר שנה' יני הארץ לי דקדשה תאריך ור' אליעזר אמר שכל מעשר שנה' נגזר ליד נכני כנעני מפליגי' מ' סבך דגנא אלא דן כנעני ועוד סבך דיתני מרדה הכנעני כרוי' של ישראל שטור מ' העמשהו ענין' כל אלו הידיני' בהכלותי' י' דידי ורגליו בביה המדרש'. כלומר י' יכיל לעמשהו ענין' (יבמות ע"ז). האחיך שח' נלכו ו' והטעמו וסי' הכי ממקו וחזרתי ומתלפני' ציננ' (ב"ק ס"ט) ונכני' ביצ' ל' ועליו' שח' (שם).

עין משפט
נר מצוה

סא א מ״י פ״ד מהל' צבורים הלכה ז
סמג עשין קלט קמ:
סב ב מ״י שם פ״ב הלכה יג:
סג ג מ״י שם פ״ד הלכה ד:
סד ד מ״י שם פ״ב הלכה יג:
סה ה מ״י שם פ״ד הלכה ז:
סו ו ז מ״י פ״ד מהל' ערכין הלכה כח:

גורלה אור השלם

וְאִם אֶת שְׂדֵה מִקְנֵתוֹ
שֶׁר לֹא מִשְׁדֵּה אֲחֻזָּתוֹ
יִדְּשׁ לֵי: וִיקְרָא כֹ כֵּב

מוסף תוספות

[illegible]

פסקי רי"ד

[illegible]